

Araguaia
amb el Bisbe Casaldàliga

Roger de Llúria 126, 3-1

08037 BARCELONA

Tel. 93 317 61 77

Fax 93 412 53 84

correu electrònic: araguaia@pangea.org

<http://araguaia.pangea.org>

CARTA 82 – FEBRER 2016

CAMPANYA 2016: DESIGUALTAT I PROPIETAT

La campanya d'enguany, de la nostra associació, porta per títol *DESIGUALTAT I PROPIETAT*, tot seguint les passes de l'Agenda llatinoamericana. Per a fer un tast del tema aquí teniu la introducció a l'agenda llatinoamericana que han fet en Pere Casaldàliga i en José M. Vigil.

La trobada final de la campanya es farà a Barcelona el dia 10 d'abril. Acompanyant aquesta carta teniu el programa de la jornada. Us hi esperem.

ARRACONATS PER LA DESIGUALTAT: ÉS HORA DE DESPERTAR

“Les tendències de la renda i la riquesa deixen quelcom molt clar: la distància entre rics i pobres és avui més gran que no ho ha estat mai abans, i continua augmentat, mentre que el poder està, cada vegada més, en mans d'una petita elit” (Oxfam-Intermón, *Iguals*, p. 33).

Caldria bufetejar-se la cara o pessigar-se el braç per comprovar que no hem perdut la sensibilitat, o la vergonya pròpia i aliena, si ho llegim o escoltem sense reaccionar enèrgicament al moment.

El creixement de la desigualtat ve de lluny, des d'aquelles fatídiques dècades dels anys setanta i vuitanta del segle passat, quan les potències mundials van imposar la revolució conservadora de la Thatcher i en Reagan, escanyant les economies dels països en vies de desenvolupament amb l'alça dels tipus d'interès sobre el seu deute extern, exigint-los la reducció de les despeses socials de sanitat i educació, la reducció de l'estat, el desmantellament de l'estat del benestar a Europa, la precarització de la feina i la marginació de la lluita obrera arreu del món, l'ofegament de les revolucions populars a Amèrica Llatina... fins i tot amb la benedicció de la central vaticana de torn en aquelles dècades, i la desqualificació de la teologia de

l'alliberament, dels seus teòlegs, dels seus bisbes, de l'Església dels pobres.

Quatre dècades més tard tenim aquest resultat: una humanitat submissa en la major desigualtat de la seva història. 85 persones tenen una riquesa equivalent al patrimoni de la meitat pobre de la humanitat. I l'1% més ric de la població, aquest any 2016, superarà el seu propi rècord patrimonial traspasant la barrera psicològica del 50% de la riquesa del món: ha aconseguit la meitat dels béns del món (i continua creixent); l'altra meitat queda a repartir per a tota la resta dels humans, el 99% de la població mundial. Viure per veure.

Ha estat tot una revolució, sense armes, des del poder polític, des d'unes estructures posades al servei del mercat –el suposat lliurecomerç, per tal que ovelles i llops comerciïn en llibertat– i amb un sistema financer concebut i sotmès al servei mateix de l'acumulació de diner. I hem arribat aquí en temps de règims que en diuen democràtics... Això evidenciaria el “segrest democràtic” d'una societat en la qual el poble escull 11 i confia el poder als plutòcrates, i els pobres voten els partits dels rics... És l'“hegemonia” del capital: la manca de consciència dels pobres, la inhibició de la majoria, el triomf de

Drets Humans - Poble de Déu - Tercer Món - Ecologia - Ecumenisme

Amèrica - Carisma - Esperança - Pobres - Negres - Indis - Terra - Fidelitat - Regne - Pasqua

l'individualisme, l'anestèsia del consumisme... No es mantindria un sistema tan injust, si no fos per la inhibició d'una gran part de la població que té la seva consciència captiva sota l'hegemonia que el sistema exerceix sobre les ments i els cors. Aquí també, com en el tema de la crisi climàtica, ens estem apropant a l'abisme. La història assegura que aquests índexs d'"extrema riquesa", de desigualtat, d'injustícia, no són sostenibles per molt temps. Els teòrics es pregunten com no s'ha produït encara una explosió social en unes societats tan escandalosament desiguals i injustes. ¿Què és el que ens manté adormits, veient passivament com la riquesa extrema (1%) continua augmentant cada any la part que s'endú del pastís mundial, arraconant tota la resta (el 99%) a una porció de pastís cada cop més petita? ¿A quin percentatge del pastís haurà de reduir-nos la riquesa extrema, per tal que ens desvetllem i decidim acabar amb aquesta situació indigna de la humanitat? Quan prendrem consciència efectiva que som majoria aclaparadora, el 99%.

És hora de despertar. Perquè és urgent canviar les regles. Malgrat que estem en una hora històrica de reflux social, els esperits més desperts estan veient que

és l'hora urgent de reaccionar, d'obrir els ulls, de conscienciar, i d'elaborar una nova hegemonia, l'hegemonia de la humanitat humana, la de la crítica al fonamentalisme de mercat, la de la recuperació d'aquesta democràcia segrestada. És hora de canviar de rumb: el de les tres darreres dècades ja està demostrat que és insostenible i ens està duent a l'explosió social i a la crisi planetària.

Es tracta doncs de la urgència d'una tasca de conscienciació, de pensament crític, de resistència. És urgent que trenquem l'encanteri d'aquesta hegemonia, conculcar-la amb pràctiques ciutadanes alternatives, i ser coherents amb una participació política democràtica responsable. "Quan el pobre cregui en el pobre, ja podrem cantar, Llibertat!", deia un cant de la missa salvadorenca. El que avui significa: quan deixem de col·locar en els congressos i parlaments, amb el nostre vot, l'elit més rica i els seus representants, quan creiem en els pobres i en l'opció pels pobres i votem en conseqüència, la nostra segrestada democràcia quedarà alliberada, i estarem caminant vers la societat igualitària i justa que tant la humanitat com el planeta ens mereixem, Utopia per la qual val la pena lluitar i somiar.

Pere Casaldàliga i José María Vigil

PARAULES D'AGRAIMENT PEL XV PREMI JOAN ALSINA DE DRETS HUMANS

Bon Vespre!

Benvolguts Sr Gerardo Pisarello, representant de l'Ajuntament de Barcelona, Sr. Antoni Traveria i membres de la Casa Amèrica, Companys/es Araguaies, amics i amigues.

En nom de la nostra associació, gracies!

Estem molt contentes de rebre aquest reconeixement, després de 27 anys de caminada.

27 anys que crec que han estat bastant fàcils doncs sempre **hem tingut el nostre puntal, el nostre mestre, el bisbe Casaldàliga que ens ha guiat amb la seva coherència** per tal de no perdre els nostres objectius de donar a conèixer les seves causes, "que valen més que la seva vida " i que són les causes dels drets de les persones i dels pobles marginats i fins i tot prohibits.

Causes molt concretes de la regió de de Sao Felix do Araguaia, però també d'Amèrica llatina i del món.

Estem molt contentes per qui ens atorga el Premi, **la Fundació Casa Amèrica**, on realment ens sentim com a casa, i pel nom del Premi, "**Joan Alsina de Drets Humans**". Per preparar aquestes paraules d'agraïment, he volgut refrescar la memòria i saber una mica més de la vida del màrtir Joan Alsina. La veritat, es que he quedat molt sorpresa amb les moltes coincidències biogràfiques amb el bisbe Pere.

Els dos, fills de famílies pageses catòliques. L'un de terres gironines i l'altre del Bages, tot i que amb una diferència d'edat de 14 anys. Als 11 anys tots dos van entrar al Seminari.

L'any 1968, els dos arriben a Llatinoamèrica un a Brasil i l'altre a Xile, per tal de treballar amb els més pobres, en Joan en el món obrer urbà, i en Pere en el món rural amb els camperols i indígenes. Tots dos aposten per la Teologia de l'Alliberament.

El 1973, El pare Alsina és assassinat i també són moments de molta repressió contra el bisbe Pere amb amenaces de mort constants. (dictadures militars, còndor, repressió també per als teòlegs de l'alliberament). Els anys 70 amb les dictadures militars i l'operació Còndor al sud d'Amèrica, que va suposar una forta repressió a la població civil i la desaparició dels drets humans en aquests països. I els religiosos como en Joan i en Pere van donar i arriscar la seva vida per defensar-los.

Us he de dir que em vaig emocionar llegint el relat del soldat de 18 anys Nelson Bañados, autor de l'afusellament del Pare Alsina recordant les seves paraules "Por favor no me pongas la venda , mátame de frente porque quiero verte para darte el perdón"

Qui va localitzar aquest soldat, va ser el Pare Miquel Jordà, també gironí, i company de Joan Alsina, que va donar a conèixer la vida i la mort de Joan Alsina.

El seu germà Pere, en Pere Jordà, claretia missioner a Brasil, va ser l'impulsor de què nosaltres naixéssim com associació.

L'associació Araguaia amb el bisbe Casaldàliga vam néixer l'any 89, amb el nom d'Amics del bisbe Pere Casaldàliga, quan en Pere Jordà, amb la seva tenacitat, va contactar amb diferents persones, amigues i seguidores del treball d'en Casaldàliga.

Moltes eren de Sabadell, el seu primer amor pastoral com ell en parla i també d'altres indrets. Algunes encara en formen part i altres ens vam integrar una mica més tard.

L'objectiu era de donar a conèixer la figura del bisbe Casaldàliga, però sobre tot i per exprés desig d'ell mateix, donar a conèixer les seves causes.

Tenint en compte, que havia estat proposat Premi Nobel de la Pau per l' Adolfo Pérez Esquivel per l'any 92, l'associació durant aquests primers anys es va dedicar a promoure aquesta candidatura. Després del reconeixement del Nobel a Rigoberta Menchú, indígena, dona i pobra, tant el bisbe Pere, com l'Associació ens vam donar per satisfets i vam començar una nova etapa que ens ha permès d'aprofundir més en les Causes.

També a petició d'en Pere vam començar a buscar un nom nou que no fos tan personalitzat , i així vam passar a dir-nos ARAGUAIA, amb el bisbe Casaldàliga. L'Araguaia es el riu majestuós i ric que banya la regió de Brasil on hi va arribar l'any 1968.

Què fem des de l'associació?

Publiquem circulars amb escrits del bisbe Pere, informacions sobre el bisbat de São Félix do Araguaia, de Brasil, d'Amèrica Llatina, campanyes de denúncia, les ponències de les Trobades, etc.

Mantenim contacte amb organitzacions de base, sobretot de Sense Terra, i Indígenes, recolzant les seves lluites pels Drets Humans per una alternativa política , econòmica i social que permeti una vida digna a les majories empobrides.

Donem suport econòmic al Bisbat de Sao Félix mitjançant aportacions voluntàries que rebem, sabent que aquestes van per ajudar a millorar la vida quotidiana dels més pobres, que pateixen la violència de l'absència dels drets humans.

Organitzem cada any una campanya per donar a conèixer una de les causes: la causa indígena, la terra, l'aigua, l'ecologia, els

sense sostre, els meninos da rua, el poble negre, la dona, els immigrants, el deute extern, la comunicació, el diàleg interreligiós i intercultural, i com el mateix bisbe Pere diu “per l’eradicació de qualsevol marginació de qualsevol imperialisme, de qualsevol colonialisme; la superació d’aquest estat d’esquizofrènia humana que és l’existència d’un primer món i d’un tercer món (i d’un quart mon també) quan som un sol món, la gran família humana, filla del Déu de la vida”

Causes totes elles que formen part del compromís d’en Pere en la seva realitat de denúncia de les desigualtats i injustícies que cada una d’elles porta implícita.

Per les campanyes, convidem algú de Brasil o Amèrica Llatina que ens ajuda a conèixer com viuen les diferents realitats. Intentem que el seu missatge arribi al màxim de gent possible, contactant amb mitjans de comunicació i organitzacions amigues de casa nostra (Justícia i Pau, Comitès Oscar Romero...) que organitzen xerrades, reunions.

La campanya, però, té un dia central, tota una jornada, on a part d’escoltar la persona convidada, també donem la veu a persones i entitats de casa nostra que treballen en el mateix tema de manera que s’estableix un pont de comunicació i d’aproximació de les dues realitats.

Recordem per exemple, després d’escoltar a l’Arlindo que treballa amb els Sense Sostre de Sao Paulo, el testimoni del Joan un sense sostre que havia tingut de professor al bisbe Pere quan estava amb els claretians de Sabadell, abans d’anar a Brasil, o les semblances de lluita del Pep i el Josep, pagesos del Maresme i Lleida amb el Joao

Pedro dels Sense Terra de Brasil, per no ser engolits per les grans multinacionals.

“Globalitzem la lluita Globalitzem l’esperança” criden els de Via Campesina.

Molts dels temes que hem tractat en les últimes campanyes han estat en paral·lel amb l’Agenda Llatinoamericana de la que el Bisbe Pere n’és impulsor, juntament amb en José Mª Vigil. I justament aquest 2015, el tema a tractar a estat **drets humans (R) evolució pendent**

En la seva introducció en José M^a i en Pere ens diuen:

“Una realització plena i aconseguida dels Drets Humans, de tots ells, equivaldria a una revolució integral: democràtica , socialista , feminista, popular, ecològica... Seria la topia de la Utopia: la realització de tots els nostres desitjos. És per això que una renovada presa social de consciència d’aquests drets i la seva implementació en la corresponent estructura jurídic social és quelcom revolucionàriament més efectiu que molts esforços de militància sociopolítica en altres camps”.

I continuen: “És una evolució, en curs que hem d’acollir i ajudar a completar. I per part nostra, és també una (r) evolució la dels Drets Humans. No els del segle XVIII, ni els de la Declaració de 1948, sinó els d’aquesta utopia sense fons, que es transcendeix a ella mateixa i és re-descoberta, reinventada i (R) evolucionada per cada generació”.

Però ja en el 2006, en Pere Casaldàliga en el seu discurs d’agraïment pel Premi internacional Catalunya, ens deia:

“L’objectiu i la mediació de totes aquestes causes nostres es poden formular en aquest postulat: humanitzar la humanitat practicant la proximitat. És una utopia? L’Evangeli és una utopia encara més gran.”

I de manera profètica continuava dient:

“La globalització actual, amb tots els seus pecats, greus, té com a contrapartida la virtut de fer que avui, com mai, la humanitat se senti “una”. Estem descobrint, per necessitat, que naveguem en el mateix vaixell. “El xoc de civilitzacions” o “l’aliança de civilitzacions” són l’alternativa inevitable. Com que ara ens trobem tots amb tots, hem d’optar per xocar els uns contra els altres, en la intolerància i en l’agressió, o per abraçar-nos en la comprensió i en la complementarietat. Els murs, les

valles, les tanques, les lleis d'intolerància no són una solució humana. Els "bàrbars del sud" acabaran trencant les fronteres de la separació. "La fam no té fronteres", cridava el supervivent d'una pastera africana. Aquests nous bàrbars acabaran envaint la terra, la casa, la taula, l'ànima dels privilegiats d'un primer món: primer en abundància; primer en insensibilitat?

La tasca més essencial de la humanitat és la tasca d'humanitzar-se. Humanitzar la humanitat és la missió de tots, de totes, de cadascú i cadascuna de nosaltres. La ciència, la tècnica, el progrés, només són dignes del nostre pensament i de les nostres mans si ens humanitzen més.

Ja és consens universalitzat que només hi haurà pau al món si hi ha pau entre les religions. I que només hi haurà pau entre les religions si hi ha un diàleg entre les religions. Un diàleg interreligiós, però, que sigui generador d'humanitat. Perquè no es tracta d'asseure les religions en una tertúlia narcisista i asèptica fora del món real de la pobresa, de la fam, de la guerra, del racisme, de la marginació, de la por. El contingut fonamental d'aquest diàleg interreligiós ha de ser també el d'humanitzar la humanitat, en nom de Déu. Malauradament, durant segles, i encara avui, les religions són, massa sovint, fonamentalisme, divisió i fins i tot guerra. És hora de creure en unitat plural en el Déu de la vida i de l'amor, i de practicar la religió com a justícia, servei i companyia. Un Déu que separa la humanitat és un ídol mortífer. La tasca primordial i comuna d'humanitzar la humanitat es fa practicant la proximitat.

El pròxim és aquell o aquella a qui jo m'acosto, i que posa en primer lloc els que han caigut en el camí, les persones marginades, les dones violentades i sotmeses, els emigrants suspectes, els estranys dels que m'estimo més no saber res, tan ocupat com estic amb els meus negocis o potser amb el meu culte... M'he de fer pròxim descobrint el pròxim, buscant-lo, acollint-lo, donant i donant-me al seu servei. Sense fer "accepció de persones". Sense por de contaminar-me amb un samarità heterodox.

Només estimo el pròxim en la mesura en què surto –lliure, obert, solidari– a trobar-lo, acostant-m'hi, acostant-lo a mi.

La humanitat no s'humanitza amb aparells i formulacions (útils al seu temps i de la forma

adequada), sinó amb l'aproximació humana de cadascun i cadascuna, de cada persona i de cada poble. Humanitzar la humanitat, practicant la proximitat."

Amb aquestes paraules d'en Pere, us volem agrair de nou el Premi, que ens serveix d'al·licient per continuar en la nostra tasca de donar a conèixer el seu missatge i les seves causes.

Tasca a la que ens sentim en aquests últims temps, potser encara més obligats degut a la salut del bisbe Pere amb "el germà parkinson", que li provoca cada cop més problemes de comunicació.

I ja per acabar i per tal de reconèixer també, la vessant poètica d'en Pere deixeu que us llegeixi un breu poema. És en portuguès i diu així.

ORAÇÃO DOS DIREITOS HUMANOS

O Deus que nos criastes à vossa imagem e semelhança,
na dignidade de filhas e filhos,
herdeiros de vossa vida e de vossa glória:
Abençoi todos os movimnetos de Direitos Humanos,
Fortalecei todas as pessoas que por eles lutam e educai-nos na convivência corresponsável e feliz,
da dignidade humana que nos concedestes.
Por vosso Filho Jesus nosso Irmão Divino e Humano,
Caminho, Verdade e Vida.
Amén, Axé, Awere, Aleluia.

Moltes Gràcies

Gloria Casaldaliga en nom de l'Associació Araguaia amb el bisbe Casaldàliga.

CAPGIREM EL MÓN DES DE L'AFECTE I LA TENDRESA

“De l'hostilitat i el rebuig a l'hospitalitat i l'acollida”. En l'actualitat, assistim a un desplaçament forçat de persones que no té parangó amb cap situació passada. D'una banda, les desigualtats econòmiques s'han fet abismals; amb la compra massiva de terres i l'explotació dels recursos materials, el capitalisme ha deixat immensos territoris sense cap mena de perspectiva de futur.

D'altra banda, l'increment del nombre de conflictes armats ha provocat que la xifra de refugiats es disparés fins a superar els 60 milions de persones.

Davant d'aquesta situació, les zones «riques i amb estabilitat» del nostre món, en lloc d'abordar les causes dels desplaçaments i de buscar la protecció de tota aquesta gent, han corregut a protegir les seves fronteres per fer-los molt més difícil el pas. Tal actuació per part d'alguns estats és simplement criminal. Arreu, però, es va despertant la consciència que, per molt que aixequem murs, no solucionarem el problema de fons. Caldran solucions polítiques globals. Europa no pot seguir en aquest desgovern i indiferència,

rentant-se les mans quan és part activa en la creació d'aquests desequilibris a escala mundial. Però serà necessari un treball de baix a dalt que vagi generant una cultura de l'hospitalitat que s'oposi a la de l'hostilitat. Cal combatre aquells que volen pescar políticament en el riu dels discursos xenòfobs, que s'aprofiten de la por, i que només busquen aixecar murs entre les persones. Venim d'una tradició bíblica en què les referències a l'hospitalitat són constants, perquè per a aquell qui vivia en el desert l'hospitalitat era sinònim de supervivència. Actualment és així per a milions de persones que només tenen en la nostra acollida una possibilitat de futur. Hi estem obligats per una llei d'humanitat escrita en els nostres cors i que va més enllà de qualsevol ordenament jurídic. Aquest canvi només es produirà si aconseguim anar diluint la frontera que separa el «nosaltres» de l'«altri», i som capaços de veure en aquest «altri» «el nostre germà».

Extret del Suplement del Quadern n. 197 de CJ - (n. 231) - Gener 2016
Cristianisme i Justícia

EN LA PASQUA DE FERNANDO CARDENAL

Estamos celebrando la Pascua de Fernando Cardenal. Miles de personas nos sentimos tocados por esta Pascua, por esta vida ejemplar.

Fernando fue coherente hasta las últimas consecuencias. Y abrazó con pasión las grandes causas por las que vale la pena dar la vida. Jesuita, maestro militante sandinista, vale la pena sufrir la incomprensión e incluso la pena canónica, viéndose rechazado oficialmente, Y QUERIDO POR MUCHOS, sobre todo entre la juventud.

Fernando, hermano, desde la Plenitud donde te encuentras, acompáñanos por los caminos del reino en esta continuada alfabetización que nos desafía, nos ayuda a ser buenos hermanos y hermanas seguidores y seguidoras de Jesús

Pedro Casaldàliga

CARTA DE LA JOVENTUT PER A PERE CASALDÀLIGA

Començar un text és difícil però ho és encara més parlar d'una icona que s'ha tornat ideal de força i de lluita per a diverses generacions. A la Prelazia de Sao Felix do Araguaia no hi ha ningú que no conegui, o com a mínim no hagi sentit explicar històries del que ha viscut, en Pere Casaldàliga.

En parlar de Pere Casaldàliga no s'ha de parlar tan sols com el fundador de la Prelazia, s'ha de recordar com un tot: els seus treballs, les causes socials que sempre ha recolzat, les lluites dels més pobres i oprimits...

A la història de la Prelazia tenim molts joves que, al costat de Pere Casaldàliga, han cercat la justícia per a aquesta terra que va ser tan ben preparada per les generacions anteriors, que nosaltres, com a joventut, volem ser llavor perquè les generacions futures, que no tinguin el privilegi de conèixer amb aquest home exemplar, puguin fer fructificar els seus ideals. I ens correspon a nosaltres no deixar

morir aquesta lluita per una terra més justa. Amb el llegat d'en Pere, el jovent s'emmiralla en la seva esperança i rebeldia. Aquestes paraules reflecteixen la seva lluita i també la trajectòria de les diferents pastorals. Junts en la inmensa "caminhada" i les lluites per l'amor al proïsme en aquesta nostra inmensa terra vermella, Pedro és sinònim d'amor per la terra, per la selva, per l'home, per la dona, per la vida i per la pau. Per tot això la Pastoral de la Joventut, en reconèixer tot el treball d'aquest màrtir viu i de tots els altres màrtirs que van lluitar per la nostra Prelazia, vol assumir avui el seu llegat i compromís de lluitar per la vida de tots els pobles, com a fills i admiradors seus i romandrem en pregària per tu i demanem, humilment la teva benedicció.

Pastoral de la Joventut 15-11-2015

ROMERIA DELS MÀRTIRS DE LA “CAMINHADA”

*L'església de Sao Felix es prepara per la romeria del martirs de la caminhada.
Trasnscrivim el missatge que el Bisbe Pere, a traves de la revista Alvorada ha fet
arribar el poble*

“Benaaurats els perseguits per causa de la
ustícia perquè d’ells és el Regne del cel”.
(Mt 5, 10)

Als somiadors i somiadores, profetes i
profetesses, als testimonis del Regne:
L’església de Sao Felix do Araguaia, on el
suor i la sang fecunda la terra, està de nou en
peregrinació, en “caminhada”. És temps de
preparar la Romeria.

Els dies 16 i 17 de juliol de
2016, a Ribeirao Cascalheira,
farem memòria dels 40 anys
del martiri del pare Joao Bosco
Penido Burnier, del pare
Rodolfo Lunkenbein i de l’indi
Simon Bororo.

Al mateix temps, farem
memòria del martiri de Sepé
Tiaraju, patriarca de la causa
indígena, que fa 260 anys va
criar “Aquesta terra és nostra”.
Aquesta gran festa Pasqual
és un esdeveniment de
tota l’església de Sao Felix
do Araguaia i per totes les
esglésies que volen mantenir
viva la memòria d’aquells i d’aquelles que
van donar i donen la vida per les causes del
Regne: la causa de l’habitatge, de la terra
i dels drets humans, la causa dels pobles
indígenes, “quilombolas”, camperols, jovent,
nens, adolescents, dones, població que viu al
carrer...

“La causa és la que fa el màrtir” (St. Agustí)
i els màrtirs per les causes de l’evangeli van
donar la vida, la causa Major. “Ningú no té
més gran amor que qui dona la seva vida pels
qui estima” (Jn 15, 12-13)

El tema d’aquesta Romeria serà: “PROFETES
DEL REGNE” tot donant a la profecia les
tres funcions que la caracteritzen: Anunci,
Denúncia i Consol.

La Profecia anuncia la Bona Nova: Ella és
evangelitzadora per definició. La profecia
denuncia l’anti-regne: denuncia la mala notícia
de tots els sistemes i les actituds de mort.

La profecia consola: És la demanda del
mateix Déu “consola el meu poble”, opta pels
pobres, exclosos, marginats. La profecia que
consola és misericordiosa, solidària, té cura,
lliuta per la justícia i per la pau, és amorosa.

Amb aquest esperit preparant-
nos per la romeria, com a
pelegrins, profetes i profetesses
del Regne que la germandat dels
màrtirs de la caminhada convoca
a les comunitats eclesials de
base, a les pastorals socials, a
les organitzacions socials, a les
entitats que treballen en defensa
de la vida i a tots els compromesos
i compromeses amb la causa
del Regne per, junts i juntes
en multitud, construir aquesta
bonica celebració memorial: la
nostra Romeria dels màrtirs de la
“caminhada”.

La Romeria ja s’està esdevenint
en el cor i en la vida de les nostres comunitats
de Brasil, d’Amèrica i del món. Com els nostres
màrtirs, testimonis, profetes i profetesses,
també nosaltres hem de donar testimoni dia
a dia, sent coherents amb la nostra fe, tot
assumint les causes de la vida, les causes per
les que tants germans i germanes van regar
aquesta terra amb la pròpia sang per tal que
tinguéssim un món més humà: de bon viure,
bon conviure, ben tenir cura i estimar la nostra
casa comuna.

*“Un poble o una església que oblida els seus
màrtirs no mereix sobreviure”.*

Pere Casaldàliga.

